

WAT IK JE NIET VERTEL

Sarah Meuleman

*Wat ik je niet
vertel*

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Eerste druk, februari 2016 (*De zes levens van Sophie*)

Tweede druk, juni 2016

© Sarah Meuleman, 2016

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Riesenkind

Omslagbeeld: © Mark Owen | Trevillion Images

Auteursfoto: © Lars Anderson

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3596 6

ISBN 978 90 488 3597 3 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.sarahmeuleman.com

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor LJ

‘I have rewritten – often several times – every word I have ever published. My pencils outlast their erasers.’

– *Vladimir Nabokov*

Sophie

Bachte-Maria-Lerne, 1996

Niemand weet ervan.

Het bos is diep en donker. Ik ren tussen de bomen, spring over stronken, breek takken. Sneller, sneller nog. De lucht is koud, het stille water flitst voorbij.

Ik had haar stevig moeten vasthouden en nooit meer mogen loslaten. Toen ze naast me lag te slapen en ik haar adem kon voelen, had ik haar moeten vertellen dat er niets beters bestaat dan de geur diep in haar hals, de geur van heel dichtbij. En daarna die andere, zoetere, verboden geur.

Geritsel in de verte, ik kijk om. Ik zie hem niet, maar voel dat hij er is, ergens tussen de stammen die allemaal hetzelfde lijken. Waar is het huis? Er is toch altijd een huis met een deur die openzwaait en vriendelijke mensen die graag willen helpen? Ik kan geen richting vinden.

De takken graaien naar mijn feestjurk, klauwen in de kant. Fladderende stroken vol aarde, water, bloed. Ik denk aan warme huizen, slaapkamers vol kussens, haar bed met de roze deken waar we onder schuilden. Ons nest, ver van alle anderen. Ver van elk gevaar. Het bloed dat sijpelde over haar gave huid.

Ik struikel en smak met mijn wang tegen de grond. Mijn tand bloedt, mijn mond klopt, doffe stappen komen dichterbij. Ik verroer me niet, ik maak me klein. Kon ik maar verdwijnen. Onder de bladeren duiken zonder ooit boven te komen. De hoogste boom in klauteren en nooit meer naar beneden. In het water wandelen en nooit meer terug.

Haar gezicht, zo mooi en broos. De smaak van bittere aarde. En hoe ze kon verdwijnen. Dat een klein meisje kan verdwijnen.

Sst!

Stil maar.

Een vertrouwde stem die fluistert.

Het is beter zo.

Hannah

Gone Baby Gone

New York, 2015

Dit is de weg. Een schijnbeweging weliswaar, maar wat dan nog. Hannah sjokt de trappen op van het oude New Yorkse pakhuis. Het zweet plakt onder haar haltertop en tussen haar dijen in de afgeknipte jeans. Op elke trede zinken haar voeten in het mulle hout. Alles lijkt te smelten. Af en toe stopt ze even, leunt tegen een muur, vervloekt de muffe lucht en sleurt de kartonnen dozen verder naar vier hoog.

Het idee was: weg. Van de *It-Girls* op hun fancy feestjes en de zelfgenoegzame *players*, van de barbloempjes en de dj's met hun kleffe pubergroupies. Een nieuwe start zonder opsmuk. Het glamourleven heeft zijn beste tijd gehad. Dit is nu, denkt Hannah: een lege kamer van vier bij zes aan de goedkope kant van de Hudson. *So real.*

Het is zomer, eind augustus en broeierig warm in New York. De studio heeft geen airconditioning, door het open raam stroomt een lauwwarme smog naar binnen. Ze schuift de laatste doos het huis in en loopt naar de keuken of wat ervoor door moet gaan: een wastafel, een koelkast en een magnetron. Ze vult een beker met koud water en drinkt hem in één teug leeg.

Een koopje, had de makelaar gezegd. Een spotprijs vergeleken met de gerenoveerde panden in de straat. Panden zonder lekkende kranen, barstende vloeren en huilende muren, had ze

moeten denken. Maar Hannah was verkocht zodra ze de ramen zag. Typische Bushwick-ramen: een mozaïek van rechthoekige ruitjes omlijnd door zwarte gietijzeren kozijnen met uitzicht op de fabrieken, loodsen en werkplaatsen van de wijk.

Bushwick, een groezelige buurt aan de rand van Brooklyn. *Up-and-coming*, heet het, amper twaalf minuten met de *L Train* naar het keurige Greenwich Village waar ze zo graag woonde. Hannah hurkt in een hoek, ellenbogen op haar benen, tenen op het zwetende beton. Compact, een meisje van bijna dertig met een bos wilde blonde haren en een gezicht vol sproeten. Vanuit deze hoek lijkt de ruimte best groot, denkt ze. Maar het is onzin, weet ze ook. De studio is een fractie van het riante appartement waar ze twee weken geleden nog woonde. Alles is anders, leeg.

Niet minimalistisch leeg zoals de woonkamer op Cornelia Street die de glossy tijdschriften voorbeeldig imiteerde. Een woonkamer met hoofdletters: *Kwaliteit, Luxe, Stijl*. Nee, ze moest zo nodig verhuizen naar een haast tragische leegte met een betonnen vloer vol barsten die in duizend richtingen wijzen.

Ik moet een bank, denkt Hannah, en een tafel met wat stoelen. Schuin tegen de muur staat een passpiegel en ze ziet zichzelf: polsen onder haar kin geklemd, waakzaam, een haas in een kuil, veilig maar ver weg van alles wat goed voelde. Ze schrikt als de telefoon gaat.

‘Hannah?’ vraagt een stem, ergens op Manhattan. Het is Bee. Natuurlijk. Hannah weet wat ze kan verwachten: nog meer druk. *Laat me verdomme met rust*, wil ze zeggen, maar zo is ze niet.

‘Luister Hannah, ik begrijp niet waar je mee bezig bent. Ik wil graag dat je vanavond komt. Het is belangrijk voor me. Iedereen wil je zien, weten hoe het met je is. We missen je.’

Typisch Bee, altijd de boel bijeenhouden, op het neurotische af. Hannah zwijgt en staart naar de barsten in het beton die langzaam veranderen in olifanten die zich met onbeholpen slurven aan elkaar vastklampen.

‘Hannah, hij begrijpt het niet.’

‘Ik heb geen zin om te praten, Bee. Dit is hoe het is. Ik ben hier, hij wil me terug. Goed om te weten.’

‘Ik ben de laatste om het voor Boy op te nemen, Hannah, maar de jongen is in shock. Hij wil weten wat er is gebeurd. Hij geeft om je, wij allemaal. Ik snap dat je iets anders wilt, maar je hoeft daarom toch niet al het oude weg te gooien? Je gaat je toch niet opsluiten als een zielige malloot en ons allemaal vergeten? Wat is in godsnaam je plan?’

Ze huivert, heeft geen zin om voor de zoveelste keer haar plan te verdedigen.

‘Hoor je me, Hannah? Je hebt het moeilijk, maar dit is ook belangrijk, dat je aan jezelf denkt.’

Daar is ze juist mee bezig, aan zichzelf denken. Toch? De slurven smelten samen tot een kleverige olifantenbrij. Ze knijpt haar ogen dicht.

‘Oké, Bee, ik zal er zijn. Hou je nu op?’

‘Schitterend, tot straks.’

En ze voelt hoe haar maag langzaam samenkrimpt.

Vlaanderen vakantieland
Bachte-Maria-Lerne, 1996

In het bos is een grot die ze nooit eerder zagen, hoewel ze hier vaak hebben gespeeld. Hij ligt verborgen tussen de struiken en leunt tegen een heuvel.

‘Nee, ik mag eerst! Dat hadden we afgesproken!’ Sophie heeft rode wangen van het rennen en kijkt Hannah verontwaardigd aan. Een mokkend meisje in een rood shirt met een tuinbroek en twee staarten. Hannah heeft het haar zo vaak verteld: die staarten kunnen écht niet meer, maar ze wil niet luisteren. Sophie doet wat ze wil en nu stampet ze met haar laarzen op de grond. Hannah haalt haar schouders op. ‘Ga maar, ik vind het best.’

Sophie loopt naar de grot en staart in de zwarte mond. Ze tast met haar voet de bodem af en steunt met een hand tegen de vochtige wand. Langzaam loopt ze naar binnen, kin omhoog, rug tegen de muur, zoals *special agent* Scully in de *X-Files*. Hannah moet erom lachen. Een hoop gedoe om een stuk steen. Buitenaards leven zoekt wel een betere bestemming dan een bos in Bachte. Sophie kijkt om: *sst!* Dan verdwijnt ze in het donkere hol en is het stil.

Hannah leunt tegen een boom, een lang slank meisje met lichte, haast witte haren. Ze lijkt veel ouder dan Sophie, al schelen ze maar een jaar. Hannah is twaalf, Sophie nog elf,

maar ze lijkt soms negen. Zoals ze zich gedraagt: zo wild en onaangepast.

Ze speelt met hun zakmes, klikt het open en dicht, kijkt naar de schors waarin hun initialen zijn gekerfd. De zon is weg, het wordt al kouder. Ze sluit de rits van haar nieuwe jas. Eigenlijk wil ze hier niet zijn. Er was een fuif in de Sloep, de laatste voor het nieuwe schooljaar, maar Sophie wilde liever naar het bos. Met de punt van haar schoen draait Hannah cirkels in de aarde. Waar blijft ze? Donkere wolken drijven samen tussen de bomen. Ze wil niet dat haar jas nat wordt. Ze loopt naar de ingang van de grot en roept.

‘Sophie, het gaat regenen, kom je?’

De eerste druppels vallen, het waait stevig en de wind blaast de zwakste blaadjes weg.

‘Sophie? Het gaat regenen. Kom dan.’

Alles blijft stil. Alleen de wind.

‘Oké, ik kom je halen.’

Met tegenzin stapt Hannah de grot in, struikelt over een steen, zoekt steun tegen de gladde wand. De grot is dieper dan ze dacht en donkerder bij elke stap. Nergens is Sophie. Verderop ziet ze een uitgang, kleiner, maar net groot genoeg voor een meisje van twaalf. Ze twijfelt, kijkt terug naar de plek waar ze naar binnen kwam: een verre bundel licht. Ze trekt haar splinternieuwe jas uit en wurmt zich door het gat, veegt de bruine strepen van haar shirt en trekt de jas weer aan.

‘Sophie?’

Meer bomen, meer bos, niemand antwoordt. Het gaat harder regenen. Ergens in de verte flitst een schim tussen de stammen.

‘Sophie!’

Hannah hoort geritsel en loopt in de richting van het geluid. Ze is kwaad nu, haar jas wordt nat en straks kan ze er niet meer

mee pronken op school; de stof zal gaan kreukelen en dan ziet niemand nog dat het een nieuwe jas is waar ze maanden voor heeft gespaard.

‘Verdomme, Sophie!’

Dikke druppels vallen. Hannah rent langs de bomen en onder de takken, duwt de struiken opzij. Het bos lijkt enorm en de huizen van het dorp verder weg dan ooit. De mensen kunnen haar vast niet horen. Wat als ze nooit meer terugkomt, denkt Hannah, wat als Sophie ontvoerd is of ergens tussen de bladeren gevallen, gewond, bewusteloos? Wat als ze geholpen wil worden maar niet om hulp kan roepen? Zulke dingen gebeuren. Ze voelt steken in haar onderbuik.

‘Sophie!’

Een vogel kraait. Een schreeuw klinkt. Iets schiet door de bladeren. Hannah draait zich om en voelt een harde stoot van achter. Iemand duwt haar omver. Iemand die kaarsrecht staat en op haar neerkijkt met een gezicht vol bruine strepen van het kruipen, handen vol modder, een jonge krijger die lacht en triomfantelijk schreeuwt: *‘Je was bang, haha, bang!’*

Hannah vloekt. Ze staat op en schudt de aarde van zich af, met ferme streken veegt ze de rottende bladeren van haar jas. Het voelt alsof ze met elke streek Sophie wegveegt, afwijst.

Sophie zit roerloos, een pose die Hannah heel goed kent: blik op oneindig, mond op slot, paniek. Het raakt haar. Zo sterk is Sophie en zo kwetsbaar soms. Zachtjes legt Hannah een hand op haar schouder en fluistert: ‘Ik schrok van je, Sophie. Niet meer doen, oké?’

Sophie schudt haar hoofd zo hard dat de staarten in haar gezicht zwiepen. Ze spreidt haar armen. Hannah geeft zich over aan de warmte van hun lijven, perfect in en om elkaar passend. Sophie wrijft zachtjes over de boog van Hannahs neus.

Het regent hard maar het bos is geslonken en de huizen van

het dorp zijn weer vlakbij. Hannah trekt haar jas uit en houdt hem hoog in de lucht zodat de regen hen niet raakt. Lachend lopen de meisjes door de miezer terug, van de natte wildernis naar een brede dreef met huizen en de veilige geur van vers gemaaide tuintjes.

Little white dress

New York, 2015

Een stevige omhelzing alsof ze Hannah in geen jaren heeft gezien.

‘Welkom, *darling*,’ kirt Bee. Ze is duidelijk high en gaat volledig op in haar rol als gastvrouw van de nacht. *Queen Bee* voor de vrienden en iedereen die professioneel met haar te maken krijgt: feestbouwer, stijlicoon, vreugdebewaarder, beschermvrouw van de *party gays*, incidenteel dealer, flamboyant en excentriek in een lange half transparante roze jurk met open hals, open rug, dijhoge split en de nadrukkelijke afwezigheid van ondergoed. Haar gebruide huid glimt van de olie. Ze draagt een zwarte pruik met een diadeem vol kralen en veren. Op haar stiletto’s torent ze boven iedereen uit, als een flamingo: een uitbundig verendek op twee iele stelten.

Topzwaar, denkt Hannah, en ze verbeeldt zich hoe Bee een stap doet, wankelt en kantelt op die stalen pootjes, *boem*. Zoals Hannah haar plastic soldaatjes vroeger keurig op een rij zette, een lange rij wachtende mannen en dan vol leedvermaak de eerste kantelde. *Boem, boem, boem*. Maar Bee wankelt nooit. Tenminste, niet in het openbaar.

‘Wat goed dat je gekomen bent!’ Hannah doet haar best te glimlachen en denkt: ik kan nog steeds hard weggrennen. Maar ze blijft staan in haar witte katoenen jurk, een sober model tot

op de knie met een smal lint in de taille. Gevonden op een rommelmarkt in Brooklyn, het soort jurk dat alleen zevenjarige kinderen op zondagsvisite dragen en volwassen hipsters in Bushwick. *By far* de comfortabelste jurk die ze in tijden heeft gedragen, maar hier, tussen de modemeisjes in hun sexy designerlooks, voelt ze zich ongemakkelijk en misplaatst; een verdwaalde communicant.

‘Hey, ken je Roger al?’ Bee betreft de eerste de beste mannelijke voorbijganger bij het gesprek. Arme. ‘Roger, dit is Hannah, een ex-collega.’ Roger knikt beduusd. ‘Wil je wat drinken?’ vraagt hij beleefd.

‘Ja, maar ik haal het zelf.’ Hannah draait zich om, op zoek naar drank. Ze voelt de irritatie van Bee in haar rug en hoort net niet de plichtmatige verontschuldiging die ongetwijfeld volgt: *ach, Hannah heeft het zwaar nu, let maar niet op haar.*

Het dakterras is klein, maar heeft een spectaculair uitzicht over Manhattan. Het feest wordt gesponsord door een duur kledingmerk. Thema: circus. Disney-rode lantaarnpalen verbonden door lichtslingers staan kriskras op het balkon. Overal hangt de warme gloed van ouderwetse peertjes. *Toyboy*-obers in gesteven witte overhemden met bretels en strikjes serveren de champagne. Een vuurspuwer proest lange vlammen. De dj stuiptert en verliest zich in muziek die nauwelijks te horen is door het oorverdovende gekwetter van de mooie mensen op het dak.

Het is een warme avond, maar niet benauwd. Hannah loopt naar een tafel vol drank en vult een groot glas tot de rand met punch. Gekookte stukken peer dobberen in een rode poel. Dronken worden is essentieel vanavond. Ze kijkt rond. Boy. Ze ziet hem nog nergens. Sinds ze de deur van de flat in Greenwich sloot en met een paar dozen vertrok heeft ze hem niet meer gesproken. Hij was te trots om contact te zoeken, zij te laf.

Hannah loopt naar de rand van het dakterras en kijkt naar

de nacht: twee verlichte bruggen, het Chrysler Building, plezierbootjes op de Hudson. Hier stijgen de huizenprijzen met het aantal bruggen dat je ziet.

Vanuit hun Greenwich flat zagen ze geen water, maar toch hadden ze de grote bruggen onderling verdeeld: de Manhattan Bridge was voor Boy, de Brooklyn Bridge voor Hannah en het wurmpje van vier centimeter kreeg de brug naar Williamsburg.

Het zou een meisje worden. Dat kon ze nog niet weten, maar ze wist het toch. Ze bleef maar nieuwe namen zoeken. Het was haast een obsessie. 's Avonds kwam ze thuis met steeds een andere die ze enthousiast en bloedserieus testte bij een vermoeide Boy.

'Nee, luister.' Pauze. 'Iris?' Reactie checken. 'Leyla?' Boy zucht. 'Ivy?' 'Emma?' 'Jane?' Hij lachte, pakte haar stevig bij haar middel en trok haar mee naar het enorme bed waar ze samen lagen, zijn hand op haar buik.

'We hebben nog zes maanden, het komt wel.'

Het kwam niet. Hun baby kreeg nooit een naam, werd zelfs nooit een baby. Op een avond, tijdens een metrorit tussen Union Square en thuis was het kleine meisje plots verdwenen. 'Het gebeurt vaak,' zei de verpleegster. 'Vaker dan je denkt.' Alsof dat iets verandert. Ze neemt een bittere slok.

'Hannah!' Robin en Malick lopen met jagende armen op haar af. Al acht jaar het perfecte stel: Malick in een kobaltblauw pak met geruit overhemd en knalgele bretels, Robin in designer jeans en een shirt dat zijn fitnessverslaving schaamteloos accentueert. Robin lacht: 'Jij hier? Hoe is het met je, *stranger*?' Zoenen, plichtplegingen. 'Hoe is het in Bushwick?'

Ze knikt. 'Goed hoor, ik woon er net, het huis is nog niet echt ingericht.'

'Al aan het schrijven?'

'Ja, langzaamaan.'

‘Mis je ons nog niet?’

De grote vraag: *mis je ons?* Ja, ze mist iedereen; de bekers soya cappuccino bij Danny’s, documentaire-avonden bij Malick thuis. En ze mist het niet. Er hangt een waas van mist tussen haar en het missen.

‘Is dit Bushwick *style*, Hannah?’ Malick maakt een zwaaiende beweging richting de witte jurk. ‘Heb je nu ook al je kledingkast afgezworen?’

Robin stoot hem aan: *zwijg!*

‘Het staat je goed, *babe*, maar feestelijk is het bepaald niet.’ Ze neemt nog een slok.

‘Het heeft iets van een statement. Is dat het, Hannah? Wil je ons een lesje lezen? Zijn we niet goed genoeg?’

Ze doet haar best te glimlachen, Malick foetert door.

‘Ik folter mijn brein om te begrijpen waarom een succesvol columnist die woont in een schitterend appartement, wordt geadoreerd door een blonde god als Boy, zo nodig afscheid moet nemen van... Ja, van alles eigenlijk. Waren we niet goed genoeg, Hannah? Of is het een gevalletje van pure zelfkastijding?’

Hij duwt zijn dikke duimen achter de bretels en kijkt haar zelfgenoegzaam aan. In niets lijkt hij op de Malick die ze bijna tien jaar kent.

Boy was het na een dikke week alweer vergeten: *zullen we het opnieuw proberen?* Alsof het een kopje was dat je per ongeluk brak en net zo makkelijk vervangt.

In een ooghoek ziet ze een oudere man bij de bar. Hij staat te twijfelen, lijkt net zo verdwaald als zij. Met een snok drinkt ze haar glas leeg.

‘Ik moet even iemand groeten,’ zegt ze. Het komt er snibbi-ger uit dan ze had gewild.

Ze baant zich een weg door de deinende massa naar de twijfelaar. Ze voelt zich duizelig van de punch. Hij moet er-

gens in de vijftig zijn, gespierd, in een goed gekozen jeans en een ongestreken overhemd. Hij heeft iets keizerlijks: een rond hoofd, diepbruine ogen, een ironische glimlach. En ook iets schaamteloos elitairs. Wat doet een vijftiger tussen de dertigers op een dak in Greenwich, wil ze vragen. Maar dat doet ze niet.

Ze gaat naast hem staan en glimlacht: 'Ik kom even met je praten.' Het klinkt gênant en ongeïnspireerd. Als een drenkeling klampt ze zich vast aan een lotgenoot, in de hoop dat hij haar aan wal sleurt, dronken en wel.

'Leuk.' Hij kijkt geamuseerd. Ze ergert zich aan zijn blik.

'Wat doe je?'

'Ik ben fotograaf.'

'Voor bladen of exposities?'

'Beide.'

'Fijn voor je.'

Stom. *Soit.*

'Ik ben net terug van een zeiltocht over de Stille Zuidzee.'

Vandaar de gebruinde huid, de diepe rimpels, maar ook de frisse bries die om zijn lichaam hangt. *Airbrushed*. Misschien is hij toch jonger dan ze dacht. Hij heeft een gek accent, niet Amerikaans, niet Brits.

'Heb je de oceaan gefotografeerd?'

Hij lacht. 'Nee, ik heb vooral uitgerust, wilde even weg van de ellende die ik fotografeer. Op zoek naar iets idyllisch, het landschap dat Captain Cook ooit inspireerde. Ongerepte natuur.'

'En, heb je het gevonden?'

'Niet echt.'

Hij woont in Johannesburg, vertelt hij, en is meestal onderweg, vaak in Afrika. Hij fotografeert revoluties, rampen, genocides. Hannah knikt maar heeft geen beeld paraat bij zulke woorden. Het zijn voor haar abstracte termen die haast

onschuldig klinken, zoals ze worden uitgesproken op een jolig dakterras. Ze schaamt zich voor haar naïviteit.

‘En jij?’

Ze neemt nog een slok punch, twijfelt over wat ze gaat zeggen. Ik schrijf stukjes voor een groot modeblad dat door iedereen hier wordt gelezen en ik ben er heel goed in. Hannah, het succesverhaal, zo mooi en talentvol, surfend en feestend door het leven. Of de waarheid: ik werk aan een biografie waar ik alles voor heb opgegeven en nog geen letter van heb geschreven. Ze voelt de koele stof van haar jurk die ritselt tegen haar benen. Ze zegt het laatste. Het komt er gek uit: bijna boos. Hij kijkt gefascineerd, wil iets vragen, maar ze loopt al naar de punch, schept een nieuw glas in en kijkt weer rond. Geen Boy.

Ze doodt de tijd met de twijfelaar. Hij is goedgebekt, een beetje beroemd en wisselt de chaos van het slagveld af met de steriele wereld van het museum waar in koele witte ruimtes zijn gruwelijke beelden beleefd spreken.

‘Kijk!’ zegt hij. Ze draait zich om. Vier mannen op stelten dansen tussen de menigte; het ziet er absurd uit. Dalí. *Kijk uit!* Een clown stoot haar aan: mascara druipend, een peuk tussen karmozijnrood gestifte lippen, het soort horrorclown waar in films vieze mannen achter schuilgaan of goedkope camera’s.

Dat dacht ze vroeger: dat er camera’s zaten in de ogen van haar knuffelbeesten. Elke avond voor het slapengaan draaide ze de knuffels om met hun gezichten naar de muur. Zij konden niet zien wat er gebeurde. *Zij niet*. Om de hals van de dj kronkelt een getatoeëerde slang naar boven.

Ze voelt zich misselijk. Licht in haar hoofd. De twijfelaar legt zachtjes een arm om haar schouder: ‘Gaat het?’ Het voelt warm, geborgen. Ja hoor. Het gaat.

‘Ik ga.’

Hij vraagt: ‘Waarom? Het is net zo gezellig.’

En dan ziet ze in de zwerm blije mensen precies het hoopje verslagenheid dat ze verwachtte. De jongen met de golvende blonde haren, ijsblauwe ogen, de contouren van zijn tanige, volmaakte lijf. Boy. Diep verdriet. Het gaat mis, denkt ze, ik moet hier weg.

‘Wat is er?’ vraagt de twijfelaar opnieuw.

‘Neem me mee,’ zegt ze en hij aarzelt geen moment.

Ze laat zich leiden door de menigte, door een welkomstboog met flikkerende circusletters, de trap af, langs nurkse portiers, door een smalle gang met de geur van oude pis en kots, door de meute pratende, rokende, zwalkende mensen buiten op straat. Alles draait. Ze leunt tegen een muur en voelt de warme hand van de twijfelaar in haar hals, langs haar heupen, onder haar jurk. Het is goed, denkt ze, alles beter dan Boy die vraagt waarom ze weg ging, en zij die moet zeggen dat ze het verdomme ook niet weet.

Handen strelen de binnenkant van haar dijen en glijden in haar slip onder de witte communicatentjurk. Er was iets niet. Er is altijd iets niet. Ze laat haar hoofd vallen op haar schouder, hij zoent haar hals. *Something wanting*, zeggen de Engelsen zo mooi. Iets bleef hunkeren. Zij.

Slaapkleedje

Bachte-Maria-Leerne, 1996

Het dorp slaapt. En als een Vlaams dorp slaapt, is het akelig stil. De rolluiken zijn dicht, de poezen binnen, de auto achter slot en grendel. Sophie logeert in Hannahs huis, een moderne hoeve, zoals bijna alle huizen in Bachte, met een puntige erker in het midden, een houten garagepoort en een half rondevoordeur met een loden klopper. Ze zeggen dat de Belgen geboren zijn met een baksteen in hun maag. Elke Belg bouwt zijn eigen huis, zijn unieke plek, maar de bakstenen in Bachte doen allemaal hetzelfde.

Sophie kan niet slapen, piekert over iets dat Hannah heeft gezegd. *Dit jaar mag ik elke vrijdag van mijn ouders naar de Sloep.* De Sloep, een populair café waar de leerlingen van haar school dingen doen die Sophie niet begrijpt, waar ze een taal spreken die ze niet kent en zich gedragen als volwassenen die ze niet zijn.

‘Waarom?’ had ze gevraagd.

‘Gewoon, omdat iedereen daar is.’

Iedereen. Maar Hannah bedoelt: de jongens van Sint Barbara. Hannah is gek op jongens want jongens zijn gek op Hannah en dat is de enige reden, vermoedt Sophie. Bij elke puistige slungel die naar haar kijkt, veert Hannah op.

‘Best,’ had ze gebitst. ‘Maar ik ga niet met je mee.’

‘Waarom niet, Sophie? We kletsen wat, we drinken wat. Je vindt het vast plezant.’

Sophie vindt het vreselijk. De jongens zeggen niets tegen haar en zij niets tegen hen. Op dansfeestjes wordt ze nooit gevraagd. Ze doet het er niet om, ze zou best willen, maar het gebeurt gewoon niet. Er staat een tekst op haar voorhoofd geschreven: *niet aankomen!* Een waarschuwing die niet verdwijnt maar lijkt geponst, gepreegd. Ze draait zich om in haar slaapkleedje met een lachende Mickey Mouse.

‘Hannah?’

De logeertramatras is dun, ze voelt de houten vloer. Hannah slaapt in haar eigen zachte bed, ademt zwaar en regelmatig. De maan schijnt door het half open gordijn en verlicht de kamer. Ze kijkt naar de lijnen op het witte plafond, lange schaduwwezens die op de balken balanceren en rare kronkels maken.

‘Hannah, ik wil je nog iets vragen.’

Het blijft stil.

‘Ben je wakker, Hannah?’

Ze schopt de dekens weg, gaat zitten op haar knieën en staart naar het stille slapende meisje. Hannah is mooi, zo mooi. Met die lange witte haren en die zachte mond. Sophie is schriel en pezig. Laatst stond ze op de rand van de badkuip om zichzelf te bekijken in de spiegel en zag hoe haar ribben zich aftekenden onder een doorschijnende huid. Ze moest huilen. Hannah is groot en gracieus. Op zo iemand kun je bouwen.

Ze buigt zich over het slapende meisje, zo diep dat ze haar adem kan ruiken, de zware, intieme lucht van het leven in Hannahs lijf. Sophie sluit haar ogen en ademt haar adem. Ze zou onder de lakens willen kruipen, tegen Hannah aan. Haar hoofd in Hannahs hals drukken, tegen haar zachte borsten. Smelten zou ze, met Hannah versmelten, als dat mocht.

Geruisloos kruipt Sophie terug onder haar eigen lakens. Boven het bed hangen posters van Brad Pitt en No Doubt, maar ook een houten kruis en een foto van Hannah en Sophie in de gang van het ziekenhuis toen Hannahs broertje net was geboren. Twee kleuters, hand in hand, rennend in hun wapperende, wapperende jurkjes door een lange, lange gang... En langzaam doezelt ze eindelijk in slaap.

Als ze wakker wordt, staat Hannah aangekleed voor de spiegel te knoeien met mascara en roept haar moeder naar boven dat het tijd is om ontbijt te halen.

‘Opstaan, slaapkop.’ Ze pakt een knuffelbeest van het bureau en gooit hem naar Sophie; een versleten panda met een slapgesabbelde bamboetak.

‘Jakkes!’

‘Heb je lekker geslapen?’

Sophie heeft nauwelijks geslapen maar dat zegt ze niet. En ook niet dat ze heel lang naar Hannah heeft gekeken. Natuurlijk mag dat, en toch voelt het verkeerd.

‘Ja hoor.’

Ze slenteren naar beneden waar Hannahs vader de krant leest en haar broertje een toren van speelgoedauto's heeft gebouwd. De keukentafel is gedekt voor het ontbijt.

‘Hi pap,’ zegt Hannah en ze kust haar vader, zo'n bescheiden liefgebaar van genegenheid. Zo gaat het, als het goed gaat. Sophie draalt in de deuropening en zwaait. *Ja, ik ben er ook. Alweer.*

Sophie benijdt Hannah om meerdere dingen, maar het allermeeste om haar vader. Een rustige man, altijd geduldig en lief. Diep gelovig, ook. Iets wat ze moeilijk plaatsen kan. Sophie gelooft niet in de Heer, ook al is hij altijd bij haar geweest sinds het ijsskoude water over haar babyschedel droop. Mensen die geloven vindt Sophie naïef. Maar bij Hannah thuis heeft God